

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie:

R.L. du Bois, F.A. Bijlsma, J.H. Daams, L.H. Mulder, W.A. Nods

Redactie-adres:

R.L. du Bois, Schipbeekstraat 15"

No 17

18 Februari

1955

OPGETREDEN ALS REDACTEUR: F.A. BYLSMA

L I J K S C H O U W I N G

De laatste trap van de boterham is een eindpunt. De autobussen zijn verbogen metaal en wachten op hun rustplaats. De chauffeurs hebben hun passagiers de kastelen aan de Loire laten zien. Wij hebben honger, maar er is geen brood en de kennismakers hebben het laatste restje kaas ontzenuwd. Wij moeten onze boterhamzakjes opblazen tot een luchtballon. Hier staan wij. Zullen we of mogen we niet? Het leven is tweërlei symposion. Aan de éne kant: Kerel, neem nog een pilsken! Anderzijds: Ik verzoek U nogmaals dringend om stilte. De Olofspoorters maken het zich gemakkelijk in de tot zekerheid overgedragen eigendom. Zo gaan wij verder. Erica heeft de bloemen gerangschikt in de vaasjes. Nog verder. Maar het einde is de dood met een advertentie na de begrafenis. Wat U vindt zijn een paar stoffelijke resten. Kaas is de haas en brood is dood. De ovens zijn koud en de bakker is in Lou. De zerk komt van Derk. Kaas en Brood is dood, hardstikke dood.

BLS

BETAALT UW CONTRIBUTIE !
 BETAALT UW CONTRIBUTIE !
 !

OOK U WINT ERBIJ !

Maar circusdirecteuren zijn altijd slechte mensen

Hij hing aan zijn voeten aan het plafond. "Verbazingwekkend" riep de vrouw uit. "Ongelooflijk, vindt U niet?"

De aarde was voor mij lange tijd gesloten geweest. Ik had rondgezworven als een dief die de gevangenis niet in mag. Nu was ik weer terug en keek naar de man die aan de trapeze werkte. "Geweldig, nietwaar?"

Ik knikte, maar dacht onderwijl aan de dagen dat ik mezelf alleen kende via de radio of via het filmdoek. Ik had mezelf langs die weg alleen gezien en gehoord. Nu was ik weer de man die het voor het zeggen had. Maar die in zijn eigen hand was als een blinde vink, die moet zingen van vreugde, maar zingt van verdriet, en van verlangen.

Ik las gedichten, maar was tegelijkertijd zelf aan het werk. Ik hoorde muziek en was de manege aan het keuren of keek naar de man die aan de trapeze werkte. "Waarachtig, hij is goed. De mensen zullen lachen" zei ik over een clown, en ik hilde zelf, want in hem herkende ik mijn ballingschap.

Lang had mijn leven niet geduurd. Want radio's werken snel. En S.O.S. berichten bereiken de mensen sneller dan de lucht die ze inademen.

Hij hing aan zijn voeten. "Verbazingwekkend" riep ik uit. "Inderdaad, ongelooflijk!"

B.

•

Gesprekscentrum

voor T.P.

heb je die massa woorden gezien

alle bomen zwammen tegenwoordig

de bloemen storten luistervinkenzaad

de vogels hebben woorden aan hun staarten

WERFT LEDEN voor de nieuwe telefoondienst

de bloemen storten luistervinkenzaad

EEN ASPECT VAN DE OLOFSPOORT

Het is altijd zo geweest in de geschiedenis, dat het idiote en het geniale elkaar gezocht en gevonden hebben. Beiden staan zij buiten de wereld van het gewone, alledaagse, burgerlijke leven, buiten de eigenlijke maatschappij. Zij begrijpen elkaar in veel opzichten en hebben interesse voor elkaars levenssituaties. De gewone man is maar al te geneigd deze hele categorie in het idiote te trekken. Al wat ongewoon is, dus ook het geniale, is gek. Wat men niet begrijpt is gek. Zo denkt de enge bekrompen mens. Is Dostojewski's idioot werkelijk gek? Natuurlijk niet, hij is alleen maar anders; zijn nastreven van het goede heeft zeker iets groots. Dat deze beide soorten iets gemeen hebben, dat ze ergens psychisch contact hebben bewijst wel het feit, dat herhaaldelijk b.v. kunstenaars op het toppunt van hun genie gek worden.

Welnu, de Olofspoort is een instituut waar deze beide soorten mensen, natuurlijk in een vervlakte betekenis des woords, elkaar in studentenverband ontmoeten. In de Olofspoort is niets en niemand gek gelukkig, alles kan, alles mag. Je kunt er volledig jezelf zijn. Onder de leden heb ik verschillende mensen gezien die tot de genieën der studentenwereld behoren, althans mensen met bijzondere gaven, intellectueel, artistiek of in karakter. Zij staan, al dan niet vrijwillig, buiten de studentenmaatschappij in de gewone zin, zij laten zich niet in een systeempje plaatsen, zij zijn niet de student die kaalhoofdig, bier en jenever zuipend door het (studenten)leven gaat, die nooit eens een glas wijn drinkt, omdat het goed smaakt, wiens leven aanleunt tegen en zich handhaaft bij de gratie van tradities en oordeel van anderen.

Maar ook tref je er de student aan met een zodanige leemte (in zijn karakter of intellect) dat hij zich in de meer gewone studentenwereld niet kan handhaven en dat wel kan in de Olofspoort, waar hij er niet om lastig gevallen wordt. Het kan een "gebrek" in het karakter zijn, b.v. een te grote verlegenheid, te weinig gevoel voor humor om zichzelf te horen bespotten, lafheid of gemakzucht. Maar ook kan er op intellectueel gebied een leemte zijn, een gebrek aan verstand domweg, of aan kijk op de algemene, politieke of artistieke problemen of gebrek aan belangstelling voor iets buiten de studie of misschien zelfs wel daarvoor.

En hier schuilt een gevaar in, hoewel het voor mij ruimschoots opweegt tegen de andere kant.

S.-

Gij zijt mij nader niet gekomen ...

Gij zijt mij nader niet gekomen
 Door parken waar de zephyr stoeit
 Door rotsgebergten van verlangen
 Zijt gij heerlijk opgebloeid

Waar pracht ter kille schemer paarde
 Met nieuwe fluistering der woed'
 Van zoel verwachten aan een einder
 Daar 't harte berst in zomergloed

En als dan, door wolken omhuld
 Het lover niet langer meer straalde
 Van geurige ranken omkruld

Dan staakten vogels van gevoel
 De zangen die daar nederdaalden
 En beider hart werd sneller koel.

Bkkkr.

de barre ongijn dwingt
 dit zingend vers
 zo zwoel van tandgekniers
 en ongekend genoeg
 van vrouwen die vroegen
 om bevrediging
 en lediging der
 ongetemde beren
 wanneer zullen zij
 het leren?

Wass

Make-up van Barbara Gould

Vrouw zonder mouw van onze
Moderedactie, we hebben liever niet
Dat je je als een uitgezongen lied
Gedraagt als een verstoten bonze.

Driekwart bedelmonnik en de rest
Die zich geplooid in gele lipstick doopt
En die zo op een dagverleden hoopt
Het loon van een gemonde mest.

Wat anders zou het zijn
Als je, dat doet natuurlijk pijn,
De Turkse vlag achter de oren laat waaien.

Met een vlaspruik van satijn
En een diepzeevissenlijn
De Indiasevorstenmond verfraaien!

P. Anjalou

•

Duikboten

Wij zijn alvleesklieren
in jenever gevat
Kuddedieren
van dominee Zandt of de Kadt
Wij vluchten in de tijd
en de ruimte.
En de ruimte
is heilige verborgenheid.

Slb.

THUIS, MET HART EN ZIEL

Gibolkin voelde, dat de nacht zou waken, wanneer hij te bed lag. En daarom overdacht hij met een gerust gevoel de dag. Het was slechts een schaduw, die langs hem heen gleed. Eerst waren er de jongens, de open deuren en de zelfkennis. O god, en dan mocht hij zeker niet vergeten terug te denken aan de lessen in paardrijden, in de vrije natuur, met twee handen aan het flauw gebogen stuur. Kastanienbaum meende altijd, dat deze bezigheid slechts paste in een walgelijke wereld, maar hij, Gibolkin, stelde, dat men zich steeds moest afvragen, of er wel een kern van waarheid, redelijke waarheid, zich verschool achter deze verdachtmakingen. Als de slaap kwam, werden de gedachten verward. Some finished nights in Casablanca. De herinnering lag haarfijn verweven in dat, wat ze sinds kort de haarlijn noemden. Van donald duck was niets anders overgebleven dan de snavel, die toch al typerend voor zijn gestalte was, maar die nu een zelfstandig bestaan kon gaan voeren, met behoud van de naam voor het oorspronkelijk geheel. Zonder jodelzang werd de avond op het Leidseplein een mislukking. Ober - ja meneer - 48 pils -, maar ergens was dit toch niet genoeg. De dag ontsnapte aan zijn lichaam.

bls.

Ons Feuilleton

K O A L A

(Vrij overgezet uit een
Guatemalteeks dialect)

I

Ik vaar nu al een paar jaar met een klein schip tussen de eilanden van deze archipel. In de havens zijn overal wel mensen, die me kennen. Maar veel meer dan dat ik kapitein ben van de "Bon Voyage" weten ze toch niet. Niets van mijn jeugd in Katola. Ock niet wat er later gebeurde. En het is goed zo, want als het anders was, zou het misschien toch een vaag vermoeden bevestigen, dat ik niet één van hen ben. Als ze alles wisten zou ik hier niet langer kunnen zijn. Tegenover U behoef ik niet zo geheimzinnig te doen, omdat U ook van Katola komt, en die van Katola kennen elkaar. Wat iets wil zeggen. Vroeger en nu zeker. De loyale houding van onze maatschappij heeft deze lieden veel doen vergeten. We heten zelfs vrienden geworden. En ze menen het ook,

misschien. Maar wij van Katola weten heel zeker, dat we hen hateren, omdat we met heimwee terugdenken aan de tijd, dat onze koning met ijzeren hand regeerde over deze gewesten. Hoe lang is het nu al geleden, dat ons bestuursapparaat van hier werd verdreven? Alles gaat zo snel en toch merkt men daar weinig van, want vandaag verloopt precies zo als gisteren. Ik herinner me nog goed, dat er een overeenkomst met hen gesloten is, zuiver zakelijk natuurlijk, want omdat zij arm zijn, willen ze minder arm worden, en wij, die rijk zijn, weten heel zeker, dat we nu nog rijker worden.

(wordt vervolgd)

•

BIJDRAGE TOT GROEI

De tijden kunnen veelbelovend zijn, maar het pad der enkeling is overwoekerd door Olofscommissariaten. Het is bijna onmogelijk geworden door te dringen tot het allerheiligste: de ongeremde dienst aan het ideaal. Onze organisatie beweert wel eens door traditie bepaalde vormen te verloochenen, maar in wezen geeft ze blijk van een enghartig burgerlijk-conventioneel gedrag. Deze houding moge dan al typerend zijn voor lieden, die verondersteld worden zojuist het nihilisme ontsnapt te zijn, het kan toch zeker niet betekenen, dat volhard moet worden in deze houding. Het is funest voor de energie, die ons misschien kenmerkt, om onafgebroken te blijven bouwen aan dit goddelijk plan in de studentenwereld: op deze Olof zal ik mijn poort bouwen.

Daarom moet er zo nu en dan iets afgebroken worden, om het later, vooral later, beter te kunnen opbouwen. Laat het bestuur, voor de goede orde, van tijd tot tijd aan de leden het een en ander ter beschikking stellen tot destructie. Er dient dan op gelet te worden, dat deze goederen een economische waarde bezitten, aangezien het genoeg, dat vernieling in het algemeen aan de executanten oplevert, beslist groter is, wanneer het gepaard gaat met aanzienlijke waardevermindering.

Naast een dergelijke georganiseerde uitholling van de verenigingsbezittingen lijkt het gewenst, gelijktijdig of gescheiden van de eerste activiteit, een lawaai-campagne op touw te zetten, waarbij de aanwezige biervaten en melkkrukjes nuttige attributen kunnen zijn. Dit uiteraard gevoegd bij de vox humana, die dan versterkt zal moeten worden door het gebruik van papieren toeters, zeer eenvoudig te vervaardigen uit anthroposofisch propagandamateri-

aal, dat vermoedelijk nog wel in ruime mate aanwezig zal zijn. Het verleden kan zichzelf niet ontvluchten en dus zeker niet de muur rondom de tuin der Hesperiden overmeesteren. De klok heeft geslagen. Tijd tot daden moet komen. Op Uw eigen persoonlijk terrein kunt ge een aandeel leveren in deze strijd, door Uw adhaesiebetuigingen aan het Bestuur te doen toekomen onder het motto: Ik maak graag kapot.

Bls.

Met thee komt alles goed.

"Thee," zei het meisje, "Met thee kun je alles goed maken".

We liepen samen onder de brug. Voor ons voer een schip van de Holland-Amerika lijn. Ik kende het meisje niet, maar het feit dat we hier beiden liepen schiep tussen ons een haarscherp vertrouwen. Ze leek mooi, maar ik durfde geen beslissing nemen.

We gingen zitten. Een kellner, gekleed in een groene smoking, trad op ons toe en reikte me de prijslijst. "Thee," zei het meisje. Ik keek of er thee te krijgen was, maar de prijslijst vermeldde geen thee. En toen ik goed keek bleek dat de prijslijst zelfs geen dranken bevatte. Onder elkaar stond gedrukt:

Aarde - paradijs	Enkele reis	f 1,30
	Retour	f 0,50
Aarde - hel	Enkele reis	f 2,50
	Retour	f 5.00

Alles inclusief 15% bedieningsgeld.

De kellner keek met ijskoude blikken door ons heen, alsof hij de keuze wilde afdwingen. "Hebt U geen thee?" vroeg het meisje. De kellner knikte, maar bleef staan zonder iets te zeggen. "Thee," zei het meisje weer, "Thee!" Ik knikte de kellner met verbazing toe. "Thee" zei ook ik. "Of geeft U anders maar coca-cola, of een borrel, maar blijf niet zo staan. Doe iets, geef iets, breng iets." Ik greep mijn portemonnaie en haalde er een tientje uit. "Doe iets, man", riep ik uit. De kellner bleef staan, alsof het tientje van lucht was. Toen sprak hij, langzaam, alsof zijn woorden door een moeras tot ons kwamen: "U kunt roepen, schreeuwen, geld aanbieden, maar de prijslijst is onverbiddelijk. Paradijs of hel kunt U kopen. Maar thee blijft altijd een illusie." Hij verdween, zoals hij gekomen was, zonder te groeten.

"Maar met thee kun je alles goed maken", zei het meisje. We liepen onder de brug. Het schip was weg.

K.d.